

*Hol leszek én már,
amikor fehér törzsed nyújtózkodva sugárzik
s lányhajú lombjaidon
muzsikává szelídül
az északi szél?*

*Hol leszek én már akkor,
mikor ez a szőlő, ez a meggyfa
édes ízekkel ontja gyümölcsét?*

*Hol van hát érvénye a szónak, a tettnek?
Mindegy, milyen fa.
Folytassuk azt, ami fontos.*

TORNAI JÓZSEF

Himnusz a naphoz, a szélhez és a folyókhoz

*Ezek a nagy vizek, melyeken átmegyek,
ez a vizet szűrcsölő szél,
te nap, kivel összecserélem arcom,
birkapásztorok és fáraók istene,
csak följönnél holnap is,*

*éjszaka a fákat hallgatom:
morogva állnak a kanyarok fűcsomóiban,
isszák a szelet, a fekete-zöld oxigént,
a hömpölygőt,
harsogó bivalycsordát a nádason át,*

*nőies szél,
fésülöd a hajamat,
kísérteteim sörényét,*

*virradati, lesbenálló szél,
a napot várom,
mint a folyók, halak,
kőketrecemben,*

*látni akarok,
látni a folyók ideges fém-indáit,*

a Dunát, a Tigrist, a Brahmaputrát,
medretek fehér-zöld lelkesedését,
zuhatagaitok üveg-szellemeit,
a Dnyepert, a Tiszát, az Arnót,
szikla-izmok közti fuldoklásotokat,
a vastag békalencse-üzeneteket,

megrázod-e a csillagokat fölöttem, szél,
hogy kezemet áldhassam?

süss föl, nap,
kőmadarak sírjainkon megfáznak,
újszülötteik ágyán a lányok,
agyunk réz-templomaiban
süss föl, nap,
táncoljanak a szőrszálak mellkasomon,

elédfekszem a fűre,
elfelejtem gép-lábamat, gép-szívemet,
a porbasüppedt istent,
kiálló kövek sírásán föltámadót,

nem akarok tekeregni,
mint a vértelen férgek a téglá alatt,
nem akarok seb lenni, befórratlan,

folyók dörgésétől dadogok, mint nők előtt,
szólaljatok meg, nap orgonái,
tépjétek le rólam éjszakai bőrömet,

kőből faragott ajkak nevezhetnek,
én nem mosolyogni jöttem,
nem asszonyok kezét fogni,
csak keresni:
az egyedüllét halálát,

és megismerem, aki szeret,
látom gömbölyű homlokát,
lehunyhatatlan szemeit,
búcsúzó combjait figyelem:
szétfutó folyóágakat fölragyogva,

elhagyatottságot, kiszáradt folyamtorkolatokat,
amerre jártam,
a szél hideg kaparászását
levelek közt, homokban;

növény-lény nem vagyok,
vak állat-lény sem,
fékezhetetlenül szaladok,
ruháimat, fegyvereimet eluntam,

az ember nincs, ha nem halnak meg érte
folyók,
nap,
szél.

HATVANI DÁNIEL

Szonett a testi nyavalyákról

Bőrhurkák, lobos visszerek,
vizenyők, csontok dagadása —
ki nem sebére viszketeg,
nem érdemes tébolyra, lázra.

Családi nádaly, vérszívó
gondok a befőttesüvegben,
nem használ kúp, injekció,
vírusaimmal kiegyeztem.

Fiolák jégszicláin járva
az ösvény egyre keskenyebb —
ülök a legvékonyabb ágra

s mindegy, melyik ágyba esek,
csak lehessen szívkamrámban őre,
hogy az infarktus fel ne törje.

Nem futok el

Felhalmozódik mint húsban a méreg
minden kiegyenlített tartozásom
ledobott terheim által
válok mindegyre súlyosabbá

Ringy-rongy szavaimmal
sincs immár elszámolnivalóm
üldözőim elől nem futok el
nem érdeklik meg a hajsza izgalmát
puha tenyérrel születtem
de ujjaim között köveket szorongatok

Lombzúgásba merülni
szerettem volna mindig
s nem a fatörzsek mögött lesben állni

Nincs szükségem a füvek tisztességére
míg a barmok szájában nem válnak keserűvé